



Szálkaállat és zsömlehold – avagy amikor elütöttük a lovat

Mosolygni volt a hold – ahogy a kislányom mondta –, s billegni látszott a felhők között, mint asztal szélén a dinnyehéj. Mosolygni volt – tudtam meg én, meg azt is még, hogy a talpába mászott a szálkaállat, s piszkálta azt lelkesen a tornácon, a gerendaház tornácán, ahova egész közel elővonultak a hegyek, amelyeknek nemcsak szikár tömegük érződött felborzolt fenyesektől terhesen, hanem verejtékük is, a forró délutánra nehezédő hűvös estétől lázas szikár tömeg hideg verejtéke.

Olyan a hold, mint egy kifli – mondtam éveknek előtte, s ahogy ballagott mellettem a fiam, csak annyit mondott: – aha, aztán most lesz majd zsömle belőle – s megborzongtam ennyi gyermekbölcsségen; s mivel a szálkaállat születésekor már velem volt sok tapasztalás, hát nekikezdttem a rusnya, bökös állat előcsalogatásának, de jönni magától nem akaródzott neki.

Nem messze a Tündérvölgy, ahol széltörte fenyők feküdtek temetetlen, mint csatatéren a katonák, s előtte a Kommandón voltunk, magas hegy tetején, s olyan volt a ritkás fák között a Nagy-Bászka patak, mintha giccsgyűjteményből tekerték volna elénk a vásznat; az idő lelassúdott és velünk készülődött új lendületet venni, a víz addig is

kőről köre bukott, s azon sem csodálkoztunk volna, ha egyszer csak megfordul.

Amíg – gazdagok voltunk – tűnődött az idő, kiraktunk sört, székelt, evőeszközt meg kenyeret, de a hús lenn maradt, s azzal a kívánnással indultam az óránál hosszabb útra vissza Kovásznára, hogy addig se jöjjön medve, de a nyugtatót is csomagoljam a sütnivaló mellé.

Két talicskányira szűkült a murvás út, szembe is lovas kocsi igyekezett meg előttem is egy; a kettő között átsurranni nagy gáz segített, hát hajrá! A porfelhőben csak a csattanást hallottam, s ahogy az anyósülésre néztem, zsömleholdas, azóta megnőtt nagyfiam (fiúcska! – mondta Lehel, az erdőkerülő, aki minden megfogott fatolvajt azzal büntetett, hogy a zsákmány felét az árvaházba leadni rendelte) a röhögéstől karikába görnyedt: – Elütöttük a lovat, apa! – vihogott, s eltűnődtem, hogy életemben először lovam lesz, és mindjárt döglött, na azért ezt nem sokan mondhatják magukról mifelénk. – Indul a bakterház, de ott sem sikerült, nekem meg bicskám is volt –, de kiderült, hogy csak a hasát súroltuk, s ahogy hátranéztünk, a visszapillantót fejelt le a szegény...

Sült a hús és közben imádkoztak a fenyők, bukdácsolat a víz és a kisemberek békákat terelgettek, sok kis csobán az esztenán, békákat vagy éppen csak hasáltak a hideg áramlatban, és fölösleges volt a történelem, elmondani való, de ha megkérdeztem, mi tetszett ott a messze, Prázsmár? Brassó? Gelence? – hát a patak, apa, ahol süttöttük a húst ... meg ahol elütöttük a lovat...

Sült a hús és közben imádkoztak a fenyők, bukdácsolat a víz és a kisemberek békákat terelgettek, sok kis csobán az esztenán, békákat vagy éppen csak hasáltak a hideg áramlatban, és fölösleges volt a történelem, elmondani való, de ha megkérdeztem, mi tetszett ott a messze, Prázsmár? Brassó? Gelence? – hát a patak, apa, ahol süttöttük a húst ... meg ahol elütöttük a lovat...

DR. ÁLDOZÓ TAMÁS (Pápa, 1967) Pápa polgármestere. A város Petőfi Sándor Gimnáziuma után egy évig képesítés nélkül tanít a mezőlaki ÁMK mihályházi tagiskolájában, a szombathelyi főiskolán szerez diplomát magyar-könyvtár szakon, majd a közben megkezdett Miskolci Egyetemen jogász diplomát. Szombathelyen *A pápai hírlapirodalom kezdetei* címmel írta diplomamunkáját, Miskolcon *A nemzeti és etnikai kisebbségek parlamenti képviselője* volt dolgozata címe. A pápai Fidesz alapító tagja, 1992-től a Fidesz Központi Hivatala munkatársaként megyei irodavezető. 1994-től két évet tölt a Türr István Gimnáziumban magyartanárként. 1994 decemberében a Vajda Péter lakótelepen önkormányzati képviselőnek választják, a képviselőtestületben az Ügyrendi Bizottság elnöke. Jogász diplomája megszerzése után a Pápai Vállalkozási Központ vezetője. 1998-tól alpolgármester, a Veszprém Megyei Közgyűlés tagja és a Fidesz-frakció vezetője. 2011-től polgármester. A Települési Önkormányzatok Országos Szövetsége társelnöke. Tagja a Pápai Művelődéstörténeti Társaságnak és a Pápai Barokk Hagyományörző Egyesületnek. Három gyermeke: Bendegúz (1997), Borbála (2000) és Rebeka (2006). Könyve: *A második utcában lakott egy pék* (Pápa, 2010). Írásai megjelennek a város Szélesvíz folyóiratában.